

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stryczyńska

w sprawie z odwołania S. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Jaśle

o zapłatę składek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 17 września 2025 r.,

zażalenia odwołującego się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z dnia 28 listopada 2024 r., sygn. akt WSC U 100/24 (III AUa 945/22),

1. oddala zażalenie,

**2. zasądza od S. Z. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
Oddział w Jaśle kwotę 450,00 (czterysta pięćdziesiąt) złotych
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu
zażaleniowym przed Sądem Najwyższym z odsetkami ustawowymi
za opóźnienie w spełnieniu tego świadczenia za czas po upływie
tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia
zapłaty.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, postanowieniem z 28 listopada 2024 r. odrzucił skargę kasacyjną wniesioną przez odwołującego się S.Z. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 7 grudnia 2023 r. którym Sąd Apelacyjny w wyniku

rozpoznania apelacji odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego z 23 września 2022 r. oddalił jego apelację.

Sąd Apelacyjny w motywach rozstrzygnięcia podniósł, że S. Z. we wniesionej przez niego skardze kasacyjnej określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 3.114 złotych. Jej wysokość została ustalona jako suma kwot podanych przez organ rentowy w decyzji z 18 stycznia 2022 r., (składki na ubezpieczenia społeczne: 1.771,84 zł, składki na ubezpieczenia zdrowotne: 1.198,52 zł, składki na Fundusz Pracy, Fundusz Solidarnościowy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych - 142,80 zł).

W tej sytuacji, Sąd Apelacyjny mając na względzie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z 7 marca 2023 r., (III UZ 36/22), w którym przyjęto, że sprawa o ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne jest sprawą o prawo majątkowe, w której dopuszczalność skargi kasacyjnej jest uzależniona od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c.), stwierdził, że skuteczne złożenie skargi kasacyjnej jest determinowane podaną wartością przedmiotu zaskarżenia. Przepis art. 398² § 1 k.p.c. stanowi bowiem, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Wobec tak opisanej sytuacji procesowej, Sąd Apelacyjny uznał, że skarga kasacyjna złożona przez S. Z. jest niedopuszczalna, ponieważ podana w niej wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza kwoty 10.000 zł., co skutkuje jej odrzuceniem.

Zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego wniósł odwołujący się S. Z. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Skarżący zarzucił Sądowi Apelacyjnemu nieważność postępowania - na podstawie art. 398³ § 2 k.p.c w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c., albowiem wyrok wydał SSA X.Y.. Skarżący podniósł, że postępowanie w sprawie w zakresie w jakim brał udział SSA X.Y. jest dotknięte nieważnością co wyraźnie i kategorycznie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z 17 października 2024 r., (III UZ 13/24). Tym samym nastąpiło ewidentne naruszenie art. 398¹³ § 1 k.p.c. przez pominięcie, że skarżący

podniósł zarzut nieważności postępowania, zaś Sąd Najwyższy w granicach zaskarżenia bierze z urzędu pod rozagę nieważność postępowania, a tym samym istnieje konieczność wypowiedzenia się Sądowi Najwyższemu w przedmiocie nieważności postępowania głównego objętego skargą kasacyjną. Skarżący podniósł, że sędzia X.Y. na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego został powołany z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r., będąc jednocześnie beneficjentem „dobrej zmiany”. X.Y. na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie został powołany na mocy uchwały KRS z [...] 2018 r., nr [...] /2018. Analiza w/w uchwały wykazuje, że nie uzyskał on poparcia sędziów apelacji rzeszowskiej wystarczającego dla uzyskania nominacji na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego. Takie poparcie uzyskał dopiero na etapie uchwały KRS, przy czym w przeciwieństwie do pozostałych sędziów biorących udział w konkursie sędzia X.Y. podpisał listy poparcia kandydatów do nowej Krajowej Rady Sądownictwa. Biorąc pod uwagę powyższe skarżący podniósł zarzut sprzeczności z przepisami prawa składu sądu orzekającego w sprawie ze względu na nienależytą obsadę sądu, zgodnie z art. 379 pkt 4 k.p.c. Powyższa wadliwość procesu powoływania sędziego X.Y. i jego korzystanie z tzw. „dobrej zmiany” prowadzi, w ocenie skarżącego do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Poza powyższym autor zażalenia zarzucił Sadowi drugiej instancji naruszenie:

1. art. 398⁶ § 2 kpc w zw. z art. 398² § 1 k.p.c. przez ustalenie, że warunkiem dopuszczalności skargi w przedmiotowej sprawie jest wartość przedmiotu sporu i wskazanie, że przedmiotem postępowaniu jest „zapłata składek” gdy w rzeczywistości przedmiotem postępowania i głównym zarzutem jest objęcie skarżącego obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym - wypadkowym a tym samym skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia;

2. art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c. przez błędne ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia i pominięcie, że spór pomiędzy organem rentowym oraz skarżącym dotyczy nie tylko tej przedmiotowej sprawy, ale jest bliźniaczy w sprawach rozstrzygniętych przez Sąd Apelacyjny w wyrokach z 22 marca 2024 (III Aua

211/23) oraz z 25 marca 2024r (III AUa 423/22) zaś suma wartości przedmiotu zaskarżenia wynosi 12.984 zł;

3. art. 398¹³ § 1 k.p.c. przez pominięcie, że skarżący podniósł zarzut nieważności postępowania, zaś Sąd Najwyższy w granicach zaskarżenia bierze urzędu pod rozagę nieważność postępowania, a tym samym istnieje konieczność wypowiedzenia się Sądu Najwyższego w przedmiocie nieważności postępowania objętego skargą kasacyjną;

4. art. 398¹³ § 1 k.p.c. przez pominięcie, że w przedmiotowej sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa materialnego, a to art. 48 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 2 i 10 Konstytucji prowadzącego do nieważności postępowania przez naruszenie przez organ rentowy, a następnie przez Sądy obu instancji, podstawowych zasad postępowania administracyjnego, a to:

- zasady zakazu stosowania wykładni rozszerzającej na niekorzyść płatnika przez zastosowanie rozszerzającej wykładni art. 48 ustawy systemowej i uznanie, że mimo że sankcję z w/w przepisu przewiduje się wyłącznie w wypadku niezłożenia deklaracji przez płatnika może być on zastosowany także gdy płatnik złoży deklarację z błędami. Przepis art. 48 ustawy kategorycznie określa sytuację, kiedy może być zastosowany, a nie ma w nim mowy o złożeniu „deklaracji z błędem”. Tym samym organ powołując się na w/w przepis przekroczył kompetencje ustawowe. Nie można bowiem na niekorzyść płatnika składek rościć sobie możliwości zastosowania przepisu w sytuacji, kiedy ustawa na to nie zezwala;

- zasady braku domniemania kompetencji. Zakaz domniemywania kompetencji jest regułą interpretacyjną, która wymaga językowej (ściślej i literalnej) wykładni przepisów określających kompetencje organów władzy publicznej. Obowiązek ten wywodzi się z zasady państwa prawnego, zasady podziału władzy oraz zasady legalizmu, zgodnie z którą organy władzy publicznej powinny działać na podstawie oraz w granicach prawa.

Tym samym organ rentowy naruszył zasadę braku domniemania kompetencji wydając decyzję na podstawie art. 48 ustawy systemowej, mimo że przepis ten zezwalał na wydanie decyzji wyłącznie w wypadku „niezłożenia deklaracji w terminie”. Tym samym decyzja została wydana bez wyraźnej podstawy prawnej, nie w ramach istniejącego przepisu prawa i bez kompetencji organu rentowego. W konsekwencji

doszło do błędu w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że istniała podstawa prawna jak i faktyczna wydania zaskarżonego postanowienia i uznania, że dopuszczalność skargi w przedmiotowej sprawie mimo podniesienia zarzutu nieważności postępowania jak i błędnego określenia przedmiotu postępowania determinuje wyłącznie wartość przedmiotu sporu w tej sprawie, podczas gdy zgodnie z art. z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia.

W odpowiedzi na zażalenie, organ rentowy wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie od skarżącego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skarżącego S. Z. jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

Skarżący w zażaleniu na odrzucenie jego skargi kasacyjnej podniósł, że postępowanie w sprawie w zakresie w jakim brał udział sędzia Sądu Apelacyjnego X.Y. jest dotknięte nieważnością, co wynika z postanowienia Sądu Najwyższego z 17 października 2024 r. (III UZ 13/24). Odnosząc się do tak skonstruowanego zarzutu nieważności postępowania należy w pierwszym rzędzie przypomnieć, że postanowieniem z 25 marca 2024 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną wniesioną przez odwołującego się S. Z. od wyroku tego Sądu z 7 grudnia 2023 r. Skarga kasacyjna odwołującego się została uznana za niedopuszczalną, ponieważ podana w niej wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekraczała kwoty 10.000 złotych (art. 398² § 1 k.p.c.). W zażaleniu na odrzucenie skargi kasacyjnej skarżący podniósł zarzut nieważności postępowania (art. 379 § 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy rozpoznając zażalenie odwołującego się, postanowieniem z 17 października 2024 r. uchylił zaskarżone postanowienie i zniósł postępowanie przed Sądem Apelacyjnym w zakresie odrzucenia skargi. Sąd Najwyższy uznał, że skład Sądu wydającego zaskarżone postanowienie w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej był sprzeczny z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt. 4 k.p.c. bowiem stwierdzona wadliwość procesu powołania sędziego SA X.Y. oraz inne wskazane w uzasadnieniu okoliczności spowodowały, że żalącemu się nie

zapewniono prawa do rozpoznania jego sprawy przez niezależny i bezstronny Sąd w zgodzie z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Sprawa ponownie wróciła zatem do Sądu Apelacyjnego, wobec uchYLENIA przez Sąd Najwyższy postanowienia Sądu Apelacyjnego z 25 marca 2024 r. Dokonując ponownie oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej Sąd Apelacyjny postanowieniem z 28 listopada 2024 r. odrzucił skargę kasacyjną odwołującego się S. Z. z tej samej przyczyny, z której została ona odrzucona wcześniejszym postanowieniem tego Sądu, następnie uchylonym. Postanowienie w przedmiocie ponownego odrzucenia skargi kasacyjnej zostało wydane przez sędziego Sądu Apelacyjnego X.Y.1, a nie przez sędziego SA X.Y.. Niezasadnym zatem jest twierdzenie żalącego się, że postępowanie w tym zakresie obarczone jest również nieważnością postępowania z powodu sprzeczności składu sądu z przepisami prawa ze względu na nienależytą obsadę sądu (art. 379 pkt 4 k.p.c.), bowiem w wydaniu zaskarżonego postanowienia nie brał udziału sędzia SA X.Y., a zarzut ten skarżący uzasadniał wskazując na tego sędziego.

Zarzut ten nie mógł natomiast odnieść oczekiwanego przez skarżącego skutku w odniesieniu do sprawy, której dotyczy skarga, skoro podlegała ona odrzuceniu z powodu niedopuszczalności.

Nie jest również uzasadniony zarzut naruszenia przepisów postępowania tj. art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c.

Stosownie do art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Z uwagi na zakres dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach o prawa majątkowe strona zobowiązana jest do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 398⁴ § 3 zdanie pierwsze k.p.c.). Z kolei art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. nakłada na sąd drugiej instancji oraz Sąd Najwyższy obowiązek dokonania kontroli dopuszczalności skargi, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia przysługującego poza tokiem instancji i weryfikacji wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia w celu wyeliminowania przypadków nieprawidłowego oznaczenia tej wartości w zamiarze zapewnienia sobie dostępu do postępowania kasacyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 maja 2006 r., IV CZ 34/06, LEX nr 200867 i powołane w nim

orzeczenia). Wartość przedmiotu zaskarżenia określona przez wnoszącego skargę z naruszeniem reguł wynikających z art. 19 - 24 k.p.c. nie jest wiążąca dla oceny dopuszczalności skargi i podlega sprawdzeniu z urzędu zarówno przez sąd drugiej instancji jak i Sąd Najwyższy na podstawie art. 25 § 1 k.p.c. (por. postanowienia z 6 stycznia 2010 r., I UK 289/09, LEX nr 577827; z 2 lutego 2011 r., II CZ 197/10, LEX nr 738550 i z 18 stycznia 2012 r., II PZ 38/11, LEX nr 1130381 oraz przytoczone w nich orzeczenia).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot sporu wyznaczany jest w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu powszechnego, od której wniesiono odwołanie do sądu, a w drugim rzędzie przedmiotem postępowania sądowego, określonego zakresem odwołania od decyzji organu rentowego do sądu (por. m.in. postanowienie z 23 listopada 2007 r., II UZ 30/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 54 i przywołane w nim orzecznictwo). Przyjmuje się również, że w sprawie o wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia równa jest różnicy pomiędzy wysokością składki wskazywaną przez odwołującego się i składką należną, ustaloną w zaskarżonej decyzji za sporny okres (por. postanowienia z 17 kwietnia 2009 r., II UZ 12/09, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 301; z 26 stycznia 2011 r., II UK 190/10, LEX nr 786391; z 7 kwietnia 2010 r., I UZ 8/10, LEX nr 1620499 i z 24 maja 2012 r., II UZ 16/12, LEX nr 1222163). Pogląd ten odnosi się jednak do sytuacji, gdy podstawa wymiaru składek co prawda jest sporna w odniesieniu do jakiegoś jej składnika (składników) lub jego wysokości, ale istotą sporu jest wysokość składek wymierzonych od ustalonej przez organ rentowy podstawy ich wymiaru. W takim przypadku wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi różnica między wysokością składek uiszczonych a kwotą składek naliczonych przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się także pogląd, że w sprawach, w których przedmiotem sporu nie jest wysokość zobowiązania składkowego, ale wysokość samej podstawy wymiaru - wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi różnica między zadeklarowaną przez płatnika składek podstawą wymiaru składek a podstawą wymiaru określoną przez organ rentowy za sporny okres - art. 22 w związku z art. 398² § 1 k.p.c. (por. np. postanowienia z 8 listopada 2013

r., II UZ 61/13, LEX nr 1396417; z 24 listopada 2016 r., I UZ 41/16, LEX nr 2191449 i powołane w nim orzecznictwo; z 19 kwietnia 2017 r., I UZ 63/16, LEX nr 2309618).

Tym samym w ocenie Sądu Najwyższego zaskarżone postanowienie odpowiada prawu, gdyż wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych, co musiało skutkować przyjęciem, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna (art. 398² § 1 k.p.c.) i w konsekwencji podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Niezrozumiały jest zarzut skarżącego dotyczący naruszenia przepisu art. 398⁶ § 2 k.p.c., w zw. z art. 398² § 1 k.p.c., przez błędne ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia i pominięcie, że spór pomiędzy organem rentowym oraz skarżącym dotyczy nie tylko tej przedmiotowej sprawy, ale jest bliźniaczy w sprawach rozstrzygniętych przez Sąd Apelacyjny w innych wyrokach tego Sądu, dotyczących innych decyzji organu rentowego, zaś suma wartości przedmiotu zaskarżenia wynosi łącznie 12.984 złotych, co powinno stanowić podstawę do uznania, że jest dopuszczalna. Trzeba zauważyć, że w sprawie, w której o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia, (art. 398⁶ § 2 k.p.c.) badaniu podlega ściśle określona sprawa, której skarga dotyczy i jej przedmiot, nie mają przy tym żadnego znaczenia inne podobne sprawy, które dotyczą tych samych stron, ale innych decyzji i innych postępowań sądowych.

Jedynie ubocznie należy podnieść, że nawet w sprawie, w której odwołanie dotyczy jednej zbiorczej decyzji w przedmiocie ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne odnoszącej się do kilku ubezpieczonych, wartość przedmiotu sporu (zaskarżenia) powinno się ustalać odrębnie względem każdego ubezpieczonego. Zasada ta ma zastosowanie w przypadku wydania kilku „pojedynczych” decyzji tego rodzaju i połączenia spraw zainicjowanych odwołaniami od nich do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia na podstawie art. 219 k.p.c. Stanowisko, że w takim przypadku wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną należy określać oddzielnie względem każdego ubezpieczonego od lat dominuje w orzecznictwie Sądu Najwyższego (przykładowo orzeczenia z 29 czerwca 2012 r., II UK 290/11, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 161, 7 kwietnia 2010 r., I UZ 12/10, niepubl., 7 listopada 2013 r., II UZ 59/13, LEX nr 1391553, 29 stycznia 2014 r., II UZ 66/13, niepubl.), i zostało potwierdzone w uchwale SN z 12 czerwca 2014 r. (I UZP 1/14), w której stwierdzono, że w razie objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających

płatnikowi składek (np. pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach ubezpieczonym (np. pracownikom) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną oznacza się odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (art. 19 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c.).

Bezzasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 398¹³ § 1 k.p.c. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, jednak w granicach zaskarżenia z urzędu bierze pod rozagę nieważność postępowania. Oznacza to, że nieważność postępowania badana jest przez Sąd Najwyższy z urzędu bez względu na to, czy skarżący sformułował odpowiedni zarzut w tym zakresie, a jeśli go sformułował, to niezależnie od tego, czy został on należycie i przekonująco jurydycznie uzasadniony (por. między innymi wyrok Sądu Najwyższego z maja 2010 r., III CKN 416/98, OSNC 2000 Nr 12, poz. 220 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 6 sierpnia 2020 r., III CSK 12/18, OSNC 2021 Nr 5, poz. 36). Trzeba jednak zauważyć, że przepis ten ma zastosowanie dopiero na etapie rozpoznawania skargi kasacyjnej i nie może być brany pod uwagę przy rozpoznawaniu zażalenia na postanowienie o odrzuceniu skargi.

W postępowaniu zażaleniowym nie są również badane zarzuty naruszenia przepisów prawa związanych z merytorycznym rozstrzygnięciem sprawy, gdyż takie zarzuty Sąd Najwyższy bada dopiero na dalszym etapie postępowania tj. już po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dotyczy to podniesionego przez skarżącego zarzutu naruszenia art. 48 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 2 i 10 Konstytucji RP, którego zasadność nie jest oceniana w postępowaniu w przedmiocie zażalenia na odrzucenie skargi. Prawomocne odrzucenie skargi kasacyjnej oznacza bowiem, że nie jest ona poddana nawet wstępnemu badaniu dopuszczalności przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Żadne zatem zarzuty powołane w podstawach skargi kasacyjnej nie są w tym postępowaniu poddawane ocenie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego uzasadnia art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w kwocie wynikającej z § 10 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.), a w zakresie odsetek - art. 98 § 1¹ k.p.c.

[a.ł]